

het Volksbelang

Liberaal Vlaams Tijdschrift
www.hetvolksbelang.be

nr 8 - Oktober 2017
Jaargang 138
maandblad

“Het Zomerakkoord” doorgelicht

Staatssecretaris **Philippe De Backer** (Open Vld) (foto) kwam voor het Liberaal Vlaams Verbond het beruchte “Zomerakkoord” toelichten. In de pers geroemd als “de tweede adem” van de regering-Michel, bevat het zomerakkoord een brede waaier aan maatregelen inzake arbeidsmarkt, fiscaliteit, gezondheidszorg en overheidsfinanciën. De Backer

omschreef het akkoord als de “Belgische kunst van het haalbare”. Professor Marc De Vos (UGent en Itinera) kreeg de eer om tijdens de LVV-bijeenkomst voor de kritische noot te zorgen. Hij vindt dat de lat wel wat hoger mag gelegd worden. – W.V.

Lees meer blz. 6.

Inhoud

BOEKEN Het debuut van **Els Ampe** / 3 | LEVENSBESCHOUWING
Leren van begraafplaatsen / 7 | ANALYSE Wat is het nut van fusies van
gemeenten? / 8 | BUITENLAND Vrolijk taalnationalisme / 10 |
OPINIE | Terrorisme blijft bestaan / 12 |

VLD wordt 25 jaar

Volksbelang besteedt uitgebreid aandacht aan “25 jaar VLD”. Inderdaad, op 15 november 1992 werd in Antwerpen de VLD-Partij van de Burger opgericht en afscheid genomen van de PVV, de Partij voor Vrijheid en Vooruitgang. Wat heeft de VLD, en later Open Vld, voor de Vlaamse liberalen betekend? – B.C. Lees de commentaar op blz. 2 en de terugblik op blz. 4 en 5.

Van de redactie
door **Bert Cornelis**

De partij van Verhofstadt wordt 25

In dit nummer van Volksbelang brengen we een terugblik op het ontstaan van de VLD-Partij van de Burger die midden november 1992, nu precies 25 jaar geleden, in Antwerpen werd opgericht. De nieuwe partij ontstond na een periode van groeiende politieke instabiliteit. In de jaren tachtig volgden talrijke regeringen met CVP-boegbeeld premier Wilfried Martens elkaar op. Na die verwarde tijden schudde de kiezer grondig de kaarten. Dit manifesteerde zich in een nooit geziene stemverschuiving bij de historische stembusgang van 21 november 1991, de verkiezingen die de geschiedenis ingingen als "Zwarte Zondag" wegens het succes van extreemrechts. Na een mislukte poging van PVV-voorzitter Guy Verhofstadt om een paarse regering te vormen (waarna Jean-Luc Dehaene met de socialisten in zee ging) ontstond bij Verhofstadt de idee een brede beweging op gang te brengen die zowat brak met al het voorgaande.

Bij dit 25-jarig bestaan is het goed even terug te kijken.

Wat heeft de VLD, nu Open Vld, voor de Vlaamse liberalen betekend? Kregen zij door de verruimingsgedachte ook meer electorale ruimte, wat toch de bedoeling had moeten zijn?

Even de feiten (en dat zijn in de eerste plaats de verkiezingsuitslagen) op een rij.

Eerste vaststelling: het heeft nog tot in 1999 geduurd alvorens de VLD echt electoraal doorbrak, met de intrede van de partij in de paarsgroene coalitie geleid door premier Guy Verhofstadt en de Vlaamse minister-president Patrick Dewael. Het echte electorale hoogtepunt van de VLD situeerde zich rond 2003 met de tweede paarse regering-Verhofstadt: de VLD groeide uit tot een leidende kracht in Vlaanderen, een brede beweging die voluit beleidsverantwoordelijkheid nam. Met de steun van de even sterke Franstalige zusterpartij MR.

Na 2003 ging het met de liberale partij op het electorale veld echter bergaf. De mayonaise in de tweede paarse regering van Guy Verhofstadt die hij na de mooie verkiezingsresultaten van 2003 had opgezet, pakte niet meer. De partij werd diep verdeeld door het migrantenstembrecht, interne ruzies kwamen naar buiten en de CVP-oppositie hakte genadeloos op de federale paarse ploeg van Verhofstadt in. Bovendien etaleerde zich telkens bij partijvoorzittersverkiezingen een vernietigende polarisering tussen de verschillende kandidaten. Het maakte vaak wonden en gaf de partij het beeld van straatvechters. VLD had intussen haar naam gewijzigd in 'Open Vld', maar die naamsverandering bleek geen succes.

Intussen moest Open Vld in de Wetstraat het leiderschap

aan Yves Leterme laten. Guy Verhofstadt werd nog van stal gehaald om de meubelen te redden toen diezelfde Leterme geen regering op poten kreeg. Als Europees boegbeeld kon Verhofstadt tijdens de Europese verkiezingen in 2009 op dat elan van "redder in nood" kapitaliseren, Open Vld helaas niet. Na de affaire-Vynck en de tegenvallende verkiezingen van juni 2009, met als gevolg het ontslag van partijvoorzitter Bart Somers, organiseerde Verhofstadt nieuwe voorzittersverkiezingen.

Uiteindelijk werd Alexander De Croo in december 2009 partijvoorzitter. Maar ook dan bleef het electoraal moeilijk gaan: de federale verkiezingen van 13 juni 2010 werden een opdoffer, overal, behalve in de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde, verloor de partij zetels. Ze behaalde het meest ontgoochelende resultaat ooit. Zelfs de PVV deed het nooit zo slecht. De Partij van de Burger was het markt-leiderschap kwijt. Aanleiding van dit alles: in april 2010 had De Croo zelf de stekker uit de regering-Leterme getrok-

ken omdat de splitsing van BHV niet opgelost geraakte. Na het debacle met het migrantenstembrecht was dit voor de tweede keer geen goed moment voor Open Vld. De partij verloor vijf kamerzetels. In december 2012 volgde Gwendolyn Rutten De Croo op die vicepremier in de regering Di Rupo werd. Rutten trachtte na een woelige

periode rust in de partij te brengen. Bij de verkiezingen van mei 2014 ging de partij globaal licht vooruit, van 14 % in 2010, naar 15,7 %, mede dankzij Maggie De Block die veruit de meest populaire politica van België was geworden. Rutten zelf slaagde erin om, tegen de verwachting in, de partij in alle regeringen te brengen.

Wat de toekomst brengt, is onduidelijk. Iedereen in de partij houdt de adem in. Het Vlaamse politieke landschap en de samenleving zijn intussen door allerhande gebeurtenissen flink gewijzigd en in de peilingen blijft Open Vld rond de kiesuitslag van 2014 schommelen. De partij profileert zich op haar corebusiness, vrijheid en vooruitgang, en fiscaliteit. Maar of dit een goede vertaling zal vinden naar de kiezers, is letterlijk koffiedik kijken. De eerste test komt er volgend jaar aan bij de gemeente- en provincieraadsverkiezingen. Dan zal de stand worden opgemaakt van hoe de partij zich al dan niet zal weten te handhaven op lokaal vlak, meteen een graadmeter voor de grote slag in 2019.

Open Vld organiseert op 17, 18 en 19 november 2017 het Vrijheidscongres in de Zuiderkroon in Antwerpen, waar het voor de VLD 25 jaar geleden allemaal begon: meer info op www.vrijheidscongres.be

"Na 2003 ging het met de liberale partij op het electorale veld bergaf".

MARKANT DEBUUT VAN ELS AMPE

AYLANS GEHEIM

door John Rijpens

Allengs beginnen vrouwelijke Vlaamse auteurs hun mannelijke collega's in de schaduw te schrijven. Niet alleen kwantitatief. Er komen er steeds vaker bij met in het oog springende debuten. Zoals dat van Els Ampe met 'Aylans Geheim'. Opzij, opzij, opzij dus Diane Broeckhoven, Heleen Debruynne, Kristien Hemmerechts, Griet Op de Beek, Ann Provoost, Ida Simons, Leen Van den Berg, Lies Van Gasse, Kathleen Vereecken, Saskia De Coster, Aline Sax, Ann De Craemer, Margot Vanderstraeten, Leen Huet en tutti quanti.

Els Ampe, beter bekend als Brussels politica (zij is schepen in de stad Brussel en fractieleider van Open Vld in het Brussels parlement), draagt haar roman op "aan alle mensen op de vlucht voor overheersers" via het verhaal over Aylan, geboren in Syrië in 1990 "als de oogappel van zijn ouders".

GROOT GEHEIM

Al op de tweede bladzijde is er sprake van een 'geheim': "De zwarte zijden sluier van oma Yara verborg wel meer dan één geheim..." We gaan hier, net als over het latere grote geheim van Aylan als recensent niets ontsluiten, hiervoor zijn het verhaal en de roman te boeiend en te belanghebbend. In het eerste deel gaat aardig wat aandacht over het samenleven van een christen en een moslim. "Niet alledaags en allermint makkelijk, - Aylans moeder en vader deden hun best om het tegendeel te bewijzen".

De jonge Aylan was een voorbeeldig jochie, leergierig en ambitieus. De woorden socialisme en democratie vallen in de entourage van Aylan. Hij adoreert zijn moeder en vindt zijn vader maar een 'loser'. Als opgroeide tiener begint Aylan boeken te verslinden ("de theorieën over de scheiding der mach-

Els Ampe, Aylans geheim. Roman. Uitgeverij Vrijdag, 2017; 208 blz.; 19,95 euro.

ten boeiden hem"). De dood van zijn vader verstoort het schijnbaar rustig bestaan en voortaan is het een oom die zowat het gezinshoofd wordt. Voor het eerst oppert Aylan het idee 'om in het buitenland' te gaan studeren. De invloedrijke oom belooft ervoor te zorgen dat Aylan in Rusland zou kunnen studeren, hoewel Aylan eerder aan Amerika dacht: "Ga maar eerst naar Rusland, dat is tenminste nog een beetje socialistisch...".

RUSLAND

En zo trekt Aylan op weg naar Rusland, "omdat voorlopig alleen Rusland in aanmerking kwam voor de Syrische Staat". Hij belandt in 2008 in Aleppo waar hij de Belgische toeriste Helena helpt en beter leert kennen. Zij worden verliefd, maar Helena verdwijnt. Tussen 2008 en 2009 geraakt hij eindelijk in Rusland waar hij aan een universiteit economie studeert. Door de in zijn ogen bloedmooie vrouwen voelde hij zich begeerd en aanbeden. Tussen 2009 en 2013, Aylan is nu 23, "ploertert hij zich" door zijn studies. Hij krijgt er de aandring om naar België te komen, via een oude vriend: "Je kan je intrek

nemen in mijn studio in Brussel. Eigenlijk is het jouw studio, want betaald met het geld van jouw vader".

In 2013 arriveert Aylan in Leuven, waar hij is ingeschreven aan de universiteit en een kamertje krijgt. In België gaat voor hem een nieuwe wereld open. Stiekem gaat hij er ook op zoek naar Helena in Brussel. Hij leert er het meisje Rosie kennen en kruist er het pad van de vrouwelijke professor Kram die bezig is met een onderzoek naar dictaturen en democratie. De oorlog in Syrië breidt zich uit en Aylan staat voor een dilemma: terugkeren als opgeroepen Syrische soldaat of in het veilige Brussel blijven en kiezen tussen Helena of Rosie.

ONTWAKEND MEESTERSCHAP

'Aylans geheim' is een aangrijpende roman, waarin debutante Ampe het aangedurfd heeft een soort moderne Golgothatragedie te scheppen. Het is een schreeuw om daadwerkelijk humanisme, een felle aanklacht, een brok rauwe realiteit met het ontheemdenvraagstuk als actuele achtergrond. Toch heeft Els Ampe van haar hoofdpersoon een levend mens weten te maken, en geen star, dogmatisch type. Indrukwekkend is verder de intensiteit waarmee ze schrijft: een dichtheid van stijl die het ontwakende meesterschap verraadt. De mentaliteit van de westerlingen, waarmee de Syriër Aylan geconfronteerd wordt, hun persoonlijke psychie, soms een lome amoraliteit, dringen zich met overrompelende levensechtheid aan de lezer op. En ook de fijnere details krijgen klank in haar simpele stijl, zonder enige jacht op effecten. Het dagelijkse leven in Syrië, de kleine vreugden en het stil naderende onheil en verdriet, maar ook het politieke bestel in België en Brussel dat Ampe als politica ervaart, is alles getekend met een ontwapenende innigheid die je als lezer niet onbewogen laat. Misschien dit nog: de dialogen gaan soms wat moeizaam met te veel onderbrekingen en herhalingen. •

25 JAAR GELEDEN WERD DE VLD OPGERICHT

Een volkspartij voor de burger

Op 15 november 1992, nu precies 25 jaar geleden, werd in Antwerpen de “VLD-Partij van de Burger” opgericht. Op 12 november hadden de Vlaamse liberalen, in een ietwat melancholische stemming, afscheid genomen van de PVV, de Partij voor Vrijheid en Vooruitgang, die in 1972 was ontstaan. Een terugblik.

door Bert CORNELIS

“Zwarte Zondag”

In januari 1991 publiceerde toenmalig PVV-voorzitter Guy Verhofstadt zijn eerste ‘Burgermanifest’ dat een voedingsbodem vond in de politieke frustraties en ontgoochelingen van de voorbije jaren. Het boekje gaf in de bekende bevroren stijl van Verhofstadt een analyse van de samenleving en van de oorzaken van de kloof tussen staat en burger. Verhofstadt zette zich af tegen de ‘perfidie’ politieke beïnvloeding door vakbonden en drukingsgroepen die geen verantwoording moesten afleggen over hun daden.

Die aversie vond een verlengstuk in wat de liberale partij na de verkiezingen van 24 november 1991 overkwam. Op die dag, bekend als “Zwarte Zondag”, ging een schok door Vlaanderen. Meer dan 22% van de kiezers wijzigde zijn stemgedrag; grote winnaars waren het extreemrechtse Vlaams Blok en de protestpartij Rossem.

Met 19% van de stemmen, en de enige traditionele partij die vooruitging, kon de PVV toch niet in een regering treden. Verhofstadt ondernam wel een poging voor de vorming van een paars kabinet, maar hij was gedoemd zijn oppositietocht door de woestijn sinds 1988 voort te zetten. Jean-Luc Dehaene (CVP) stelde daarop een coalitie

samen van de verliezers, de christendemocraten (CVP en PSC) en de socialisten (SP en PS). Verhofstadt zelf kondigde na zijn mislukte formatie-opdracht aan dat hij door een hergroepering van partijen, het politieke landschap in Vlaanderen wou hertekenen. Hij voerde gesprekken met politici uit de Volksunie, onder meer met VU-voorzitter Jaak Gabriëls. Daarvoor legde hij een plotse opvallende klemtoon op de communautaire problemen waar hij in het verleden niet zoveel aandacht voor had gehad. Hij was ervan overtuigd dat enkel een dialoog van gemeenschap tot gemeenschap en de financiële en fiscale responsabilisering van gewesten en gemeenschappen tot een betere werking van de staat zouden leiden. Jean-Luc Dehaene wist de Volksunie er evenwel van te overtuigen om in de Vlaamse regering van Luc Van den Brande te stappen. In augustus 1992 stapte Jaak Gabriëls met in zijn kielzog nog andere VU'ers (onder meer Bart Somers, Jef Valkeniers en André Geens) uit de Volksunie en zou via een omweg met zijn Centrum voor Politieke Vernieuwing in de VLD terechtkomen.

Een nieuwe partij

In zijn tweede burgermanifest ‘De weg naar politieke vernieuwing’ maakte Verhofstadt in juni 1992 bekend dat hij een nieuwe liberale ‘partij van de burger’ wou oprichten. Zijn doel was een basis te vinden voor een gron-

dige verbredingsoperatie die gelijkgestemden uit andere partijen naar het liberalisme zou brengen. Om in het bijzonder de Volksuniekiezers aan te trekken pleitte hij voor de oprichting van een echte federale staat. Binnen de liberale familie stuitte dit op ‘donkerblauw’ verzet van onder meer Herman De Croo, de liberale vakbond, het Liberaal Vlaams Verbond en het Willemsfonds. Het was immers niet duidelijk of Verhofstadt de verruiming zou organiseren vanuit de bestaande PVV, of dat hij een nieuwe partij zou oprichten. Het Liberaal Vlaams Verbond had reeds bij het eerste manifest vele vraagtekens geplaatst, onder meer bij de scherpe aanval op het middenveld, de privatisering van het onderwijs of het “demagogische en irrealistische” idee om de burger zelf te laten betalen voor zijn belastinggeld naartoe gaat. Ook sommige plannen van Verhofstadt om de betrokkenheid van de burger te vergroten, vonden in het LVV geen medestander. Zo schreef toenmalig hoofdredacteur Piet van Brabant in het Volksbelang: “Zo is het referendum allicht een populair initiatief. Maar het strookt niet met de principes van onze parlementaire democratie en het verzwakt uiteindelijk de rol van de wetgevende macht”. Van Brabant vond het belangrijker om allerhande cumulaties in de politiek af te schaffen en een grotere openheid te tonen inzake de mandaten van politici. Het klinkt anno 2017 nog zeer actueel... .

De frontpagina van de Burgerkrant, het blad van de nieuwe partij VLD, opende met een foto van de 8-jarige Eva Vanhengel die samen met VLD-voorzitter Guy Verhofstadt op het stichtingscongres op 15 november 1992 het nieuwe partijlogo onthult.

Verhofstadt schakelde dan ook voor het realiseren van zijn plannen enkele oudgediende liberalen in onder wie Omer Vanaudenhove, Willy De Clercq, Albert Maertens en Frans Grootjans. Vooral Grootjans had in het verleden al voor een grote Vlaamse ‘centrumpartij’ gepleit en was bijzonder gecharmeerd door de verruimingsoperatie van Verhofstadt. Toen er voldoende draagkracht was bij deze liberale topfiguren werd in september 1992 het inhoudelijke project voor de nieuwe partij bekendgemaakt. Het LVV bevestigde ten slotte in een congres op 17 oktober 1992 zijn steun aan de verruimingsoperatie van Verhofstadt, als die maar “liberaal, Vlaams en sociaal” zou zijn.

De zoektocht naar vernieuwers, zowel ter linker als ter rechterzijde verliep niet altijd gemakkelijk. Aanvankelijk waren het slechts “kleine garnalen” die zich bij de vernieuwingsbeweging aansloten. Nochtans werd rond het nieuw project een enorme media-

aandacht opgezet, die gesteund werd door grote vissen, zoals VU-voorzitter Jaak Gabriels en gewezen SP-kopstuk Pierre Chevalier, die later op het stichtingscongres van de VLD triomfantelijk zou worden binnengehaald.

Verhofstadt zelf werd uiteraard door de andere klassieke partijen, CVP en SP, voor zijn hengelen naar geïnteresseerden, en zijn gebeuk tegen de traditionele politiek, verketterd. Ene Louis Tobback uit Leuven schoof de antipolitieke uitslag van november 1991 zelfs in de schoenen van de populistische oppositie van Verhofstadt.

Maar deze ging onversaagd door met zijn vernieuwingsproject.

Het einde van de PVV

De oprichting van de nieuwe partij vond plaats te Antwerpen tijdens een vierdaags congres van 12 tot 15 november 1992 en was een opgeziene nieuwigheid in de Belgische

politiek die zoals de maanden voordien op veel media-aandacht mocht rekenen. Tijdens de eerste dag in het Pullman Park Hotel werd ‘s avonds de PVV ontbonden. De tweede dag stelden tal van verruimers zich daar voor. Voormalig collega-Wetstraatjournalist Jos Bouveroux omschreef hen als een “bont allegaartje” van gemeentepolitici, ex-leiders van de VU, onafhankelijken, voormalige CVP’ers en mensen die tot dan toe bekend stonden voor hun socialistische sympathieën. De derde dag aan de overkant in deSingel, werd de nieuwe beginselverklaring van de partij besproken en goedgekeurd. Vierhonderd amendementen werden er in een bevlogen sfeer bediscussieerd. Patrick Dewael leidde als congresvoorzitter alles in goede banen, samen met Annemie Neyts die de werkgroep rond de beginselverklaring voorzat. De bespreking duurde zo’n elf uur. De laatste dag werd de VLD, de Vlaamse Liberalen en Democraten, Partij van de Burger opgericht. De Blauwe Zaal in deSingel was te klein om de 2.500 congresgangers op te vangen. Velen volgden de gebeurtenis op een groot scherm in de Rode Zaal. In zijn toespraak legde Verhofstadt vooral de klemtoon op de uitdagingen voor de nieuwe partij: het zal een partij van de derde weg zijn, als keuze tegen de traditionele partijen en het extremisme. Hij ontkende heftig dat liberalen sociaal zouden zijn en benadrukte de onafhankelijkheid van de partij, tegenover de vakbonden, de werkgevers en de bedrijven. Eva, de achtjarige dochter van partijwoordvoerder Guy Vanhengel, mocht samen met Verhofstadt het nieuwe partijlogo onthullen.

Lees verder op volgende pagina

Vervolg van pagina 6

Tijdens het congres werden nieuwkomers zoals Pierre Chevalier, die van de SP kwam, feestelijk ingehaald. Chevalier was voorbestemd om in de voetsporen te treden van de Brugse burgemeester, wijlen Frank Van Acker. Chevalier was staatssecretaris geweest, onder meer in de regering Martens-VIII, maar moest ontslag nemen wegens een geperde onkostennota na een verblijf in Parijs. Hij twijfelde lang en na vele gesprekken met Verhofstadt was hij bereid om de stap naar de nieuwe partij te zetten. Op de laatste dag van het congres deed hij zijn intrede onder een luid juichende congressmenigte. Met die komst had Verhofstadt ook meteen bewezen dat hij ook mensen van linkse signatuur had weten te strikken.

Electoraal gewicht?

Wat is na 25 jaar het historisch belang van de oprichting van de VLD-Partij van de Burger? Uiteindelijk waren het enkel de Vlaamse liberalen die de meest verregaande lessen getrokken hadden uit het signaal dat de kiezer in november '91 had gegeven.

Maar de electorale successen waar een partij toch nog altijd op afgerekend wordt, bleven aanvankelijk uit. De eerste grote test voor de nieuwe partij waren de Europese verkiezingen van 9 juni 1994. De partij boekte met 18,4% een lichte vooruitgang, maar bleef daarmee onder de 20% die werd vooropgesteld. Verhofstadt ging evenwel door met zijn hervorming en schreef zijn derde burgermanifest 'Angst, afgunst en het algemene belang'. Daarin deed hij een nog scherpere aanval op het conservatisme en het immobilisme van het middenveld. Na de verkiezingen van 21 mei 1995 kon de VLD met 20,8% (lichtjes onder het magische niveau van 21,1% in 1981 van de PVV) de coalitie van christendemocraten en socialisten niet doorbreken en Jean-Luc Dehaene doorregerde. Verhofstadt nam hierop ontslag als VLD-voorzitter en trok zich voor een tijd terug in zijn buitenverblijf in Toscane. Het zou tot in 1999 duren alvorens de nieuwe partij echt succes boekte en beleidsverantwoordelijkheid kreeg. Verhofstadt werd toen premier in een paarsgroene coalitie en zo konden de liberalen voor enkele jaren toch de politiek leidende krachten in het land zijn. •

BOEK "MEMENTO MORI"

LEREN VAN BEGRAAFPLAATSEN

De begraafplaats als "mappo mundi" en als educatieve ruimte. Wablied? Toch wel. Erfgoedexperte en kunsthistorica Tamara Ingels maakte er een boek over.

Aviva Dierckx

In deze periode van het jaar kun je niet naast het commerciële Halloween kijken, noch naast de 'aanleiding' voor de herfstvakantie, namelijk de dodenherdenking. Neem daarbij dat zowel kinderen als volwassenen graag griezelen, dat de vampierenseries op tv hoogtij maken, en dat 'enge' doodssymbolen een plaats krijgen in mode en heavy metal. Die populariteit staat in schril contrast met het onvermogen van zowel jong als oud om gevoelens over de dood uit te drukken. Het viel Tamara Ingels op, omdat zij, als erfgoedexperte en kunsthistorica ook gidst op begraafplaatsen.

WANDELING

Een gegend wandeling op een begraafplaats, het is een populaire uitstap met de vereniging, de school of in familieverband. Zelfs toeristisch wordt het geëxploiteerd, kijk naar het beroemde Père Lachaise, en weet ook dat veel idolen een ongeziene stroom van bezoek krijgen op hun laatste rustplaats, gaande van Karl Marx tot Whitney Houston.

Heel wat begraafplaatsen zijn daarnaast ook interessant omwille van bijzondere grafmonumenten, beeldhouwwerken of een symbolentaal op de zerken. Of als een rustige bezinningsplaats.

"Begraafplaatsen zijn bijzondere plekken die ons naar de essentie van het leven brengen. Ze doen ons nadenken over de zin van het leven, over afscheid nemen en herdenken. Begraafplaatsen brengen mensen samen in een ritueel verband en zijn een gezamenlijke bestemming in de meest donkere uren van hun leven," zegt Tamara Ingels. Misschien juist daarom dat zij de begraafplaats vandaag steeds meer ingeschakeld ziet als educatieve ruimte. Gidsen, leerkrachten, begeleiders – die in dit boek samenvattend als bemiddelaars benaderd worden – krijgen meer dan eens moeilijke vragen over begraafplaatsen, of over het (omgaan met) leven en dood. En

dat is niet altijd vanzelfsprekend.

BEMIDDELING

In de visie van Tamara Ingels, en de andere auteurs die vanuit verschillende disciplines een bijdrage leverden aan het boek, zijn professionele bemiddelaars dan broodnodig op de begraafplaats. Ze verwonderen hun toehoorders en vormen de brug naar dat wat het publiek niet kan zien.

Voor u en mij doet het misschien ietwat vreemd aan om in deze context de term 'bemiddelaar' te horen gebruiken maar in de hele cultuursector zit die nu echt ingebakken, ook in musea spreekt men bijvoorbeeld steeds minder van gidsen maar van bemiddelaars tussen de kunstwerken en het publiek.

"Dit boek is voor die zogenaamde bemiddelaars, maar ook voor alle andere geïnteresseerden," zegt Ingels. Het heeft als doel inzicht te geven in het potentieel van de begraafplaats als een ruimte om te leren. "Memento Mori" is dus geen boek over de dood, maar toont de inzetbaarheid van de begraafplaats in het onderwijs en alle vormen van educatie. Er komen tal van disciplines en insteken aan bod die kunnen helpen bij het vinden van een benadering, van filosofie, geologie, economie, tot creatieve benaderingen, de betekenis van symbolen, geschiedenis en het belang van het werken rond stilte en verstillings.

Memento Mori kwam trouwens mede tot stand door de ondersteuning van het Liberaal Archief, dat vorig jaar ook reeds met Tamara Ingels in zee ging voor de tentoonstelling en publicatie "R.I.P. 200 jaar begrafeniscultuur in Vlaanderen".

Tamara Ingels, e.a., *Memento Mori - de begraafplaats als educatieve ruimte*. Uitg. ASP, 2017; 29,95 euro.

Op maandag 9 oktober 2017 lichtte staatssecretaris Philippe De Backer (Open Vld) het federale zomerakkoord toe. In de pers genoemd als “de tweede adem” van de regering-Michel, bevat het zomerakkoord een breed scala aan maatregelen inzake arbeidsmarkt, fiscaliteit, gezondheidszorg en overheidsfinanciën.

(vlnr.) Thibault Viaene, Philippe De Backer, Marc De Vos en Werner Vandenbruwaene.

Het Zomerakkoord: “De lat mag gerust wat hoger”

Voor een kritisch LVV-publiek beschreef Philippe De Backer het akkoord treffend als een politiek compromis, gevormd door de typisch Belgische kunst van het haalbare. Hij benadrukte in de eerste plaats de liberale verwezenlijkingen inzake de uitbreiding van de flexi-jobs, de vooruitgang inzake e-commercewetgeving, de activering van spaargeld, en de verlaging van de vennootschapsbelasting voor KMO's. Dat de effectentaks als pasmunt moest dienen, gaf hij ruiterlijk toe. Zoals wel vaker, eens de deur geopend zal het geen sinecure blijken om toekomstige verhogingen uit te sluiten.

Meer ambitie

Na deze inleiding formuleerde professor Marc De Vos (UGent en Itinera) enkele bedenkingen. Eerst schetste hij een premisse: een centrumrechtse regering, zonder Franstalige socialistische partijen, mag in tijden van aantrekkende economische groei, en ultra goedkope financiering door de Europese Centrale Bank, haar ambities best wat hoger leggen. Daar knelt precies het schoentje: het zomerakkoord bevat een aantal maatregelen die

best verdedigbaar zijn als een stap(je) in de goede richting, bijv. inzake loonlastenverlaging, alsook de eerdere ingezette tax shift. Maar de globale balans van de regering oogt te mager. Vaak ontbreekt een lange termijnstrategie, en de procedure van nachtelijke (of eerder vroeg-ochtendlijke) akkoorden zijn symptomen van een gebrek aan deugdelijk en kwaliteitsvol bestuur. Zo brak hij een lans voor een meer decentrale invulling van arbeidsmarktbeleid en sociale onderhandelingen, en verwees hij naar de recente voorstellen van de Franse president Macron. Door komaf te maken met de groep van 10, “louter overhead” in de woorden van de professor, en een breder kader van loopbaanrekeningen uit te bouwen, kan er structureel een cultuuromslag bekomen worden. De Backer van zijn kant wees op reeds gezette stappen, bijvoorbeeld op het digitale vlak.

Geen begrotingsevenwicht

Op aangeven van het publiek ontspan zich ook een debat over de begroting, de achilleshiel van deze regering. Ook in deze legislatuur zal van een evenwicht tussen inkomsten

en uitgaven, laat staan van enig overschot met het oog op investeringen of toekomstige lasten zoals de vergrijzing, geen sprake zijn. Staatssecretaris De Backer wees ook op de complexiteit van besluitvorming en implementatie, die niet bepaald ten goede komt aan spaarzaam bestuur. Het werd duidelijk dat enkel een fundamenteel kerntakendebat, en ordentelijke, zakelijke benadering onze overheidsfinanciën kunnen redden van een gewisse (verdere) ondergang. De Vos waarschuwde terecht en indringend voor een “perfect storm” tussen ontsporende begroting en het hoogtepunt van de vergrijzingskosten.

Het zomerakkoord werd als een nuttige stap in de juiste richting bevonden, maar deze regering mag en moet zich zwaardere ambities aanmeten. Een optimistische inschatting, maar professor De Vos ziet nog ruimte om dit goed te maken en met fundamentele hervormingen aan te vatten alvorens de electorale koorts tot volledige verlamming leidt. – W.V.

Fusies van gemeenten:

Er is al aardig wat inkt gevloeid over de mogelijkheden, de positieve alsook de negatieve kanten van gemeentelijke fusies en zo meer. Maar een eensluidend antwoord gaat men nooit horen over deze zeer beladen politieke kwestie. Daarom deze poging om dit onderwerp te plaatsen op een jaar voor de gemeenteraadsverkiezingen van oktober 2018!

*Prof. Herman Matthijs
(VUB & UGent)*

De geschiedenis

De gemeenten zijn al een oude bestuurlijke entiteit die bij ons vooral belangrijk werden als gevolg van de economische omwenteling en de toenemende handel tijdens de latere middeleeuwen. Iedereen kent wel de benaming van de 'Hanzen'-steden (o.a. Antwerpen en Brugge). Ingevolge de beperkte mobiliteit en het gebrek aan directe overheidscommunicatie waren er heel veel gemeenten met een kleine oppervlakte en weinig inwoners. Napoleon maakte een eerste gemeentelijke wetgeving en het Koninkrijk der Nederlanden heeft daar niet veel aan gewijzigd. Bij het begin van de Belgische onafhankelijkheid waren er liefst 2.739 gemeenten, weliswaar zonder de OCMW's die pas ontstaan na de Eerste Wereldoorlog.

Vele gemeenten werden bestuurd door de lokale notabelen en adel die de gemeenten als hun privédominon beschouwden. Het was even wachten tot de nationale regering begon te fusioneren en de invalshoek was de uitbouw van de havens (Zeebrugge bij Brugge in 1899-1901) en de Antwerpse haven (1958) alsook de uitbreiding van de stad Brussel met o.a. Laken (1921). Maar veel animo was er niet voor fusies. Uiteraard zagen veel kleinere gemeenten dat niet zitten en nog minder de zittende schepencolleges.

De eenheidswet van het begin der jaren zestig van de vorige eeuw leidt tot een eerste fusie-

operatie, die eerder vrijwillig was met de bedoeling de financieel onleefbare kleinere gemeenten samen te bundelen. Daaropvolgend volgt er de grootschalige fusie van Brugge in 1971. De randgemeenten (o.a. St.-Michiels, St.-Kruis, St.-Andries e.a.) komen bij het stad. In Brugge was er nogal wat verzet tegen dat samengaan. Maar de CVP-PVV-regering Tindemans-De Clercq ging dan toch verder met het dossier. Het werd het plan van de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken Michel (PSC) uit Virton. In het Vlaamse Gewest en in Wallonië krijgen we de huidige gemeentelijke structuur. In het Brussels Gewest gebeurde er niets en de Antwerpse fusie werd uitgesteld tot 1983. Vooral de toenmalige almachtige CVP heeft dit dossier in de "seventies" zeer goed voorbereid en uitgetekend, wat resulteerde in een massieve winst voor de CVP bij de lokale verkiezingen van oktober 1976.

Heden

Sinds de Antwerpse fusie van 1983 is er geen animo meer geweest om te fuseren. Vlaanderen kent nog steeds de 308 gemeenten en evenveel OCMW's alsook 9 stadsdistricten voor Antwerpen. Elke stad boven de 100.000 inwoners kan districten vormen. Maar Gent en Brugge hebben dat nooit gedaan. Leuven zou dat na de volgende verkiezingen ook kunnen doen. Maar de 308 gemeenten verschillen immens: Antwerpen heeft 518.000 inwoners en Herstappe kent 89 inwoners, in oppervlakte is Antwerpen met 204 vierkante km de grootste tegenover het zeer kleine Herstappe (1,35 vierkante km). Het gemiddeld aantal inwoners ligt rond de 21 duizend in-

woners. Bovendien hebben de fusieoperaties en de staatsvormingen het probleem van de facilitatengemeenten nooit opgelost. Op budgettair vlak loopt de situatie ook enorm uiteen tussen de Vlaamse gemeenten. Inderdaad ten aanzien van de twee belangrijkste belastingen, de APB (aanvullende personenbelasting) en de OV (onroerende voorheffing), kennen we verschillen van 0 % APB (De Panne, Knokke en Koksijde) tot 9 % te Mesen en Aartselaar met 800 opcentiemen OV versus 2250 opcentiemen te Alveringem. De schulden van de gemeenten situeren zich

een noodzaak?

rond de 7,6 miljard euro en voor de OCMW's is dat 2,3 miljard. In Vlaanderen zijn er naast de 308 gemeenten en 9 districten ook nog ongeveer 315 verzelfstandigde gemeentelijke agentschappen, ruim 290 intergemeentelijke samenwerkingsverbanden, 109 politiezones, 20 hulpverleningszones en zowat 1.845 erkende erediensinstellingen. Daarnaast zijn er nog de 308 OCMW's met bijna 100 OCMW-verenigingen.

Vrijwillige fusies

De huidige Vlaamse regering heeft het idee gelanceerd van vrijwillige fusies met als wortel een schuldovername van 500 euro per inwoner. Op dit ogenblik zijn er zeven dossiers klaar, namelijk: Puurs met St.-Amands; Kruishoutem met Zingem; Aalter met Knesselare; Deinze met Nevele; de enige fusie met drie zijnde: Lovendegem, Waarschoot en Zomergem; Overpelt met Neerpelt; Meeuwen-Gruitrode met Opglabbeek.

Wat kunnen we hieruit concluderen? Vooreerst, het is geen groot succes en dit ondanks de financiële stimulans. Secundo, het blijft allemaal beperkt binnen de provinciale grenzen. Een derde opmerking is dat deze vijf voorstellen allemaal CD&V-projecten zijn! Vervolgens moet er op gewezen worden dat een aantal gemeenten hun schulden willen verminderen en met een budgettair schonere lei willen herbeginnen. Een vijfde opmerking is dat sommige gemeenten met deze vrijwillige fusies willen ontsnappen aan een verplichte latere fusie met een grotere stad. Een voorbeeld is Opglabbeek dat liever met Meeuwen gaat dan met Genk. De Oost-Vlaamse fusie met drie heeft te maken met de afkeer voor Eeklo. Deinze en Nevele zien Gent niet zitten.

Conclusie

Dikwijls is het argument voor een fusie de grotere bestuurskracht. Maar de objectieve factor bestaat niet om fusies te bepleiten.

Daarmee bedoel ik dat er geen wetenschappelijk element bestaat ten aanzien van de ideale oppervlakte, het inwonersaantal enz. Bijvoorbeeld, een stad van 100.000 inwoners is geen garantie voor een beter bestuur dan een gemeente van 10.000 inwoners. Maar in het huidige gemeentedecreet kennen wij te veel schepenen en gemeenteraadsleden. Inderdaad in vergelijking met het buitenland zijn er bij ons veel te veel lokale mandatarissen. Ook een rechtstreekse verkiezing van de burgemeester zal een beter lokaal bestuur ten goede komen. Bovendien moet er ook eens werk worden gemaakt van een overzichtelijker en adequater beheer van de "duistere" sector der intercommunales. Als de volgende Vlaamse regering dit dossier terug wil openen, dan zal er moeten gepraat worden over een verplichte operatie en dan wordt ook de toekomst van de provincies verder in vraag gesteld. Afspraak in de zomer van 2019!?

FÄR ÖER-EILANDEN WILLEN OP GOOGLE STREET VIEW

Er is weinig hilarischer dan het filmpje te bekijken Sheep View 360 op de webstek van www.visitfaroeislands.fo. Met een camera op het achterlijf gebonden loopt een schaap door het barre landschap van het hoofdeiland Streymoy, schokkend en richtingloos, tussen rotsen en lavavelden, armoedig gras en een ommuurd veld, zee en een kale berg aan de einder. Voor de dierenliefhebbers eindigt het filmpje troostvol: "No sheep were harmed, only a couple of the 360 camera's". Na 1'20" eindigt het bizarre filmpje met de oproep "We Want Google Street View". Multinational Google heeft de eilandengroep namelijk links laten liggen, alsof er geen straten, geen bruggen, geen tunnels bestaan tussen de 18 (of 21 als je een paar vulkanische rotsen meerekent om net aan 1.400 km² te raken) eilanden, waar in maart dit jaar de 50.000e Färöereë is ingeschreven.

VROLIJK TAALNATIONALISME

door Lukas De Vos

De keuze voor het schaap lag voor de hand. De naam Fär Öer betekent gewoon "schapeneilanden". Schapen en vis. Op amper 6% van de gronden kun je ook nog groenten kweken. Toch zijn ze redelijk rijk, en dat heeft alles vandoen met de gouden zaken die de vis-industrie doet. Omdat de Fär Öer géén deel uitmaken van de Europese Unie hebben ze de handen en de netten vrij. De Amerikaans-Europese Ruslandboycot vanaf 2014 heeft de visindustrie ongekende uitvoermogelijkheden gegeven. Internationaal hebben ze een grote economische zone rond de eilanden, en ook al valt het staattie onder de Deense kroon, die in staat voor justitie, politie, buitenlandse zaken, de koers van de munt (ze hebben precies dezelfde stukken en biljetten, met eigen afbeeldingen, al is in 2011 een voorstel ingediend om over te schakelen op de euro), en landsverdediging. Voor de rest bedruipen ze zichzelf, ze hebben zelfs een eigen voetbalploeg (die trouwens 9 punten behaalde in de voorronde van het wereldkampioenschap – ja, Andorra is nog kleiner en zwakker natuurlijk).

Humor helpt

Amper een paar weken na de verspreiding van het schapenfilmpje streek Google View neer op de eilanden, en bracht alles netjes in beeld. Dat was vorig jaar. Nu blijkt er wel geen vertaling in het Fär Öers voorradig te zijn. Je kunt van Amerikanen alles behalve talenkennis verwachten, maar toch. Google Translate faalt, en dus hebben de eilandbewoners het heft in eigen handen genomen. Al even hilarisch. Wie naar Faroe Islands Translate surft krijgt meteen een korte uitleg hoe je je kunt behelpen met wat basisuitdrukkingen, en de mogelijkheid om direct een vertaling te vragen van wat je na aan het hart ligt. De veertig namen voor "mist", bij voorbeeld. Of gewoon "Goeie Morgen".

Onmiddellijk verschijnt de Løgmaður in beeld (de minister-president, letterlijk de "wetsman", want zoals het IJslands heeft het Färöes de neiging altijd nieuwvormingen te maken die bastaardwoorden uitschakelt; het zijn dan ook zeer verwante talen die uit het Oud-Noors ontstonden). Oudvoetballer en nationaal kampioen op de 100 meter in 1994, Aksel Vilhelmsson Johannesen, uit de tweede grootste stad van het land, Klaksvik (bijna 5.000 inwoners) op het eiland Borðoy, is één van de talloze vrijwilligers om je diets te maken hoe je de taal uit-

spreekt. "Góðan Morgun", het klinkt als "gowen morgan", met wat weggemoffelde "r" (die de IJslanders en de Fär Öers goed laten rollen, maar de Deense invloed heeft er een gruwelijk ingeslikte huig-r van gemaakt). In elk geval geen krakkemikkige computerabakadabra, maar levende hulp op video, eat your heart out Google! "Zo beschermen we taal en cultuur", zegt de manager van het project, Levi Hanssen. Volmaakt is het systeem nog niet, je kunt wel terecht in de vijf grote talen van de Unie, de Scandinavische talen (Fins inbegrepen), Russisch of Chinees, maar Nederlands, nee, zo ver zijn ze nog niet. Maar goed, veertien talen is al een aardig begin. Ik had er graag de schrijfwijze bij gezien, maar je mag ze ook niet overvragen.

Parallel met Catalonië

Die taalferheid valt op voor één van de, zoniet kleinste Germaanse taal die nog in gebruik is. Het is precies wat de Vlaamse beweging verbond toen de eerste ontvoogdingwetten in België door het parlement raakten. Leo Augustijns beklemtoonde in de Kamer op 21 mei 1913 dat taalgelijkwaardigheid wezenlijk was, en "rechterstelling" onvermijdelijk. Hij eiste erkenning van de onaantastbaarheid van Vlaanderen en de eigen taal "om alles te weren waardoor het

(volk) met vreemden invloed en vreemde talen kan worden opgeslurpt". Dat heeft ook op de Fär Öer de zucht naar meer zelfstandigheid en zelfs onafhankelijkheid aangepord. De parallel met Catalonië vandaag is vanzelfsprekend.

De eilanden waren afhankelijk van Noorwegen sinds 1035, en pas in 1814 na het Verdrag van Kiel overgedragen aan de Deense kroon, samen met IJsland en Groenland. De Denen schaften twee jaar later de Løgting af, en vervingen dat eeuwenoude parlement door rechtstreeks bestuur vanuit Kopenhagen onder een prefect (Amtmaður). De preventieve Britse bezetting tegen de nazi's in de Tweede Wereldoorlog leverde twee dingen op: de aanleg van het enige (en in luchtvaartkringen gevreesde) vliegveld Vára, en de versnelling van het zelfstandigheidsstreven. In een volksraadpleging (1946) koos een kleine meerderheid voor onafhankelijkheid. Het eenkamerparlement volgde met 12 stemmen tegen 11. Daarop ontbond de Deense koning de heropgerichte Løgting (adviesraad vanaf 1852, eigen taal 1927, belastingsrecht 1935). "De Denen stellen zich op het standpunt dat de Fär Öer de band met het moederland niet eenzijdig kunnen verbreken. Huns inziens is hiervoor overleg nodig", schreef De Heerenveensche Koerier op 25 september 1946. Het jaar daarop kende Kopenhagen de eilanden een grote autonomie toe. "Volgens het voorstel", schreef De Gooi- en Eemlander (18 juli 1947), "Zouden de Fär Öer recht krijgen op twee vertegenwoordigers in het Deens parlement in plaats van één, en een eigen vlag". Dat gebeurde.

Hollands bloed

Het kan verbazing wekken dat vooral Noord-Nederlandse kranten aandacht besteedden aan de eilandengroep. Dat had te maken met de nostalgische band. In 1742 was in dichte

mist een VOC-schip met peper en kruiden, de Westerbeek, tegen de klippen van Lopranseiði te pletter geslagen op Suðuroy. Tien matrozen verdronken of vielen van een steile rotswand, de tachtig anderen deden er negen maanden over vooraleer de Mercurius hen uit de hoofdstad Thórhavn terug naar Holland bracht. In de tussentijd waren er nogal wat bastaarden verwekt. En de scheepsarts, Joseph Gewording van der Schild, was ter plekke getrouwd en werd benoemd tot landschirurgijn. Twee jaar geleden is er zelfs nog een familiehereniging gevierd.

Toen lag de organisatie in de Fär Öer al heel anders. Verkiezingen vinden plaats in het tot één kiesdistrict omgevormde eiland, dat nog 30 gemeenten telt. Het aantal verkozenen ligt sinds 2007 vast op 33. Meerderheid en oppositie houden elkaar in evenwicht, ze hebben elk 16 zetels, maar de ene onafhankelijke steunt de centrumlinkse regering. De coalitie bestaat uit 7 uitgesproken unionisten, en 9 separatisten; bij de oppositie ligt de verhouding gelijk. Het wijst er wel op dat de krappe meerderheid voor onafhankelijkheid in 1946 (48,7% tegen 46,2 of 161 stemmen) stilaan gegroeid is. De terughoudendheid om door te bijten heeft vooral te maken met de Deense steun. Volle 13 % van de inkomsten komen van Deense subsidies (dat is ruim 5% van het BBP).

De vijfmansregering (landsstýrismenn – de ministers mogen niet in het parlement zetelen)

wil evenmin de band met Europa kwijt, ook al is het volgens de Verdragen van Rome en Maastricht vrijgesteld van de tolonie, en blijft ze onder Deense

mantel deel uitmaken van de Noordse Raad. Maar de échte reden voor de aarzeling is dat de eilanden in een onuitgebaat olieveld liggen dat op 84 miljard dollar geschat wordt.

Olie

Oliemaatschappijen én de Deense regering werken dan ook elke volledige afscheiding tegen. Ze spelen in op het gevaar van de monocultuur (visserij, de vier grootste bedrijven trouwens) én op het behoud van eeuwenoude tradities, zoals de elders in de wereld fel verafschuwde Grindabod of Grindadrab, de ongeregelde slachting van grienden als een school zich in ondieper water waagt. Dan rukken de mannen uit met stenen en harpoenen, en ontstaat een bloedbad in de baai dat onttaardt in een berserk-volksfeest: "De bloedige slachting schijnt soms op een kannibaals feest te gelijken, dat de instincten losmaakt (...) Van louter blijdschap dat er zoveel vlees in de pot zit, gaat de gehele bevolking kringen vormen en de reidans begint. Iemand zet het lied in: "Grind te doden is mijn lust" en elke rechte Fär-Öer haalt dan aan het gezang zijn hart op". (Provinciale Drentsche en Asser Courant, 19/10/1948).

Het is evenwel niet allemaal rozengeur. De vervuiling van de zee bedreigt de gezondheid van de bewoners: grienden en walvissen, hun blubber en vet, zitten vol ddt, pcb, kwik en lood. En dat legt een grotere hypotheek op de eilanden dan onafhankelijkheid. •

“War on terror”, zoek het niet te ver

Sedert de aanslagen op de Twin Towers in New York (2001) hebben de VS, daarin vrij snel gevolgd door ongeveer de rest van de “beschaaft” wereld “the Global War on Terror” (GWOT) uitgeroepen.

Mark Bienstman
mbienstman@hotmail.com

Eerst ging men op jacht naar Osama Bin Laden, die als directe verdachte van 9/11 werd aangeduid. Nadien werd de kring van mogelijke doelwitten uitgebreid naar de zgn. “Schurkenstaten”. Zelfs na de val van Saddam Hussain en Kolonel Kadafi ging het terrorisme hoe dan ook onverstoord verder. De fakkel (excuus voor de uitdrukking) werd immers overgenomen door IS en aanverwanten. Er moest wel nog een tandje worden bijgestoken: alweer de VS nam het voortouw door heel strikte inreisvoorwaarden op te leggen aan inwoners van sommige dubieuze landen en andere, weinig “verlichte” maatregelen.

Terrorisme blijft bestaan

Na 16 jaar GWOT kan men slechts twee zaken vaststellen: ten eerste, die zogenaamde strijd heeft al handenvol geld (én mensenlevens - ook hier in het Westen) gekost en ondertussen hebben de meeste Westerse landen al heel wat van hun democratische waarden ingeleverd. Afluisterpraktijken werden ruimer toegelaten - grenscontroles werden terug scherper en zelfs binnen het zgn. Schengengebied (tijdelijk) weer ingevoerd, een overvloed aan militairen en politie kwam in het straatbeeld. En ondertussen is het laatste wat men kan zeggen dat het terrorisme

aan banden is gelegd. Helaas, het tegendeel is waar.

Zoals nogal vaak voorkomt als politici zich met een “probleem” gaan bemoeien: men doet vooral aan symptoombestrijding (en “steekvlam”-politiek), maar niemand wil of durft naar de grond van de zaak (en dus de ware oorzaken) graven om met duurzame en blijvende oplossingen voor de dag te komen.

Olie-onafhankelijk worden

We kunnen veel meer en beter doen om het terrorisme te bestrijden. Het is geen geheim dat heel wat terroristische activiteiten (openlijk en/of verdoken) worden “gesponsord” door de rijke olieproducerende landen. Laat er nu stilaan wereldwijd (behalve bij de “ontkenner” in het Witte huis...) een consensus ontstaan rond de problematiek van de opwarming van de aarde (en de nefaste rol die fossiele brandstoffen daarbij spelen), wat zich o.m. vertaald heeft in het fameuze klimaatakkoord van Parijs (eind 2015). In dit akkoord wordt er opgeroepen versneld over te schakelen op hernieuwbare energie (wind- en zonne-energie, grondwarmte,...). Welnu als wij met zijn allen zo vlug als mogelijk overschakelen op elektrische wagens, en ook proberen een beter en groter gebruik te maken van ons openbaar vervoer; als we met zijn allen onze woningen vooreerst nog beter isoleren en overschakelen op “schone” energie; als alle onbenutte oppervlaktes op bedrijf- en overheidsgebouwen worden volgezet met zonnepanelen, enz. dan zal onze

behoefte aan fossiele brandstof (aardolie en/of aardgas) drastisch afnemen. Dit levert niet een “win-win”, maar een “win-win-win” situatie op.

Er is minder vervuiling (en dus minder opwarming) van onze planeet (m.a.w., we helpen mee de verbintenissen na te komen zoals die zijn neergelegd in het Akkoord van Parijs).

De kostprijs van ons energieverbruik gaat drastisch naar beneden (als groene energie op grote(re) schaal wordt geproduceerd, daalt automatisch de prijs).

De olieproducerende landen (waarvan geweten is dat de meesten - om allerlei redenen - graag (al dan niet onder een religieuze uitvlucht) de fanatieke extremisten financieren) zien hun nog opgeslagen reserves aan fossiele brandstoffen pijlsnel in waarde dalen en hun recurrente inkomsten uit de verkoop van die reserves wegvallen. Hun appetijt om overal ter wereld als genereuze geldschieter voor fanatici te fungeren, zal snel verdwijnen.

Droogleggen

Dus een GWOT moet men niet voeren via geweld en/of het opgeven van onze fundamentele democratische rechten, maar gewoon door (zonder bloedvergieten en/of geweld, zonder overbodig wapengekletter ...) het businessmodel achter dit terrorisme “droog” te leggen. Waarom zoeken politici het altijd zo ver terwijl de oplossing gewoon voor onze voeten ligt? •